

[Rytter.]

Ligeledes kan vi, da det ønskes, gaa med til, at Statens Tilsyn med og Deltagelse i Magistratens Arbejde udskilles.

Det var de tre Hovedpunkter, men der er enkelte Bestemmelser, som vi meget nødtigt ser gennemført. Der er to Bestemmelser, som jeg vil bede den højtærede Minister se paa. Den ene er den Bestemmelse, som siger, at Antallet af Borgmestre og Raadmænd kan fastsættes ved kongelig Resolution, uden at der nævnes nogen Begrænsning. Jeg er en Modstander af, at man giver Ministeren Bemyndigelse ud over Lovgivningens almindelige Rammer, og det er det, man gør her, naar man fastsætter Antallet og derefter siger, at man ved kongelig Resolution kan gaa ud derover uden at nævne nogen som helst Begrænsning. Den højtærede Minister har i Folketinget til Forsvar herfor anført to Betragtninger, som jeg ikke finder rigtige. Jeg tror heller ikke, den højtærede Minister vil gentage dem her i Tinget. Den ene Betragtning er den; at ogsaa efter Loven af 4. Marts 1857 kunde man ved kongelig Resolution udvide Antallet, og dog er det ikke hidtil sket. Jeg skal gaa let hen over det, for jeg tror, at Ministeren i Kampens Hede har benyttet dette Argument uden at tillægge det særlig stor Betydning. Der er jo nemlig det at bemærke, at Loven af 4. Marts 1857 kom umiddelbart efter Enevældens Afskaffelse. Derfor er i denne Lov ligesom i saa mange andre, som en Reminiscens fra tidligere Tid, meget overladt til Kongen eller rettere sagt til Administrationen, som man nu ikke mere overlader til den. Dertil kommer, at det er mere forstaaeligt, at det blev ordnet paa den Maade, saa længe den første Mand i Borgerrepræsentationen ogsaa var Statens Mand, men saaledes er det jo ikke mere.

Jeg synes derfor, det er uheldigt, at vi vedtager en Lov, i hvilken man fastsætter Borgmestrenes og Raadmændenes Antal og derefter siger: Men for Resten, det, vi her bestemmer, har ikke noget at sige, man kan ved kongelig Resolution udvide Antallet uden nogen Begrænsning. Jeg spørger derfor den højtærede Minister, om han ikke kunde tænke sig at gaa med til følgende Ordning: Magistraten bestaar af en Overborgmester og nogle Borgmestre og Raadmænd, hvis Antal fastsættes ved kongelig Resolution, dog saaledes, at det samlede Antal ikke maa overstige 12. Saa staar man frit senere med Hensyn til, om man vil have 7 Borgmestre og 5 Raadmænd eller omvendt eller 6 af hver. Jeg synes, det var

nok saa tiltalende, om vi her i Rigsdagen fastsatte et Maksimum. Det plejer dog at være saaledes, at Lovgivningsmagten fastsætter en Grænse og saa overlader til Administrationen at ordne Forholdene inden for denne Grænse. Jeg synes, man maatte kunne tiltræde dette fra alle Sider, særlig da der er givet det Spillerum, som Ministeren — efter min Mening med Rette — har ønsket sig, bl. a. for at Overborgmesteren eventuelt ogsaa kan faa en Raadmand. Jeg haaber, at ogsaa Ministeren vil stille sig elskværdigt over for dette. Jeg kan med min bedste Vilje ikke se, at det vil kunne gøre nogen Skade, men det gennemfører et Princip, som den højtærede Indenrigsminister og jeg rundt om paa Landets Talerstole har været enige om bør haandhæves, nemlig Lovgivningsmagten for sig og Administrationen for sig. Jeg ved, at den højtærede Minister vil henvise til Loven af 1857, men jeg har altsaa her anført to Modbetragtninger, som viser, at det ikke er rigtigt at henvise dertil.

Den anden Bestemmelse, som mit Parti meget gerne ønsker ændret, er Bestemmelsen i § 12 om, at 4 Medlemmer af Skoledirektionen vælges af Borgerrepræsentationen, medens Forældreraadene ligesom hidtil vælger de 3. Vi vilde sætte meget stor Pris paa, om det Medlem, som skal træde i Stedet for Overpræsidenten, ogsaa blev valgt af Forældreraadene. Den højtærede Minister har udtalt — jeg tror oven i Købet, den højtærede Minister føjede til, at rent logisk maatte man sige saaledes: Der gaar en Mand ud af Skoledirektionen, som hører til Kommunalbestyrelsen, altsaa skal der sættes en anden i Stedet, som ogsaa hører til Kommunalbestyrelsen. Jeg finder ikke dette Argument rigtigt, thi Overpræsidenten hører ikke til Kommunalbestyrelsen som saadan; han er Statsbedsmand, og jeg synes derfor ogsaa, det er rimeligt, at Staten nu bestemmer, hvem der skal træde i Stedet for ham. Vi ønsker da, at det skal være en, der er valgt af Forældreraadene. Man kan sige dertil: Ja, men er det et vigtigt Spørgsmaal? Ja, vi synes det, for hvis det ikke bliver saaledes, kan der meget let indtræffe det — jeg ser bort fra de nuværende Forhold, hvor Borgmesteren for vedkommende Afdeling er konservativ —, at et stort Parti i Borgerrepræsentationen besætter 5 Pladser. Selvfølgelig kan det vælge de 2 i Borgerrepræsentationen, det er der ingen Tvivl om, men det kan let blive saaledes, at det vælger de 3, og i saa Tilfælde kan det komme til at betyde, at det ene Parti behersker 5 af de 9 Pladser. Selv om For-